

1.
2.
3.
4.

1787.

1. * Hellermannius: Annotatio X ex adversariis juris
judicarii. Programma, quo ordinarius senior ceterosque
assessores fac. jur. memoriam Hellermannianam
inducunt.
2. * Bornius: Annotatio XI ex adversariis juris judi-
carii. Programma, quo ordinarius ceterisque assess.
vros fac. jur. memoriam Bornianam inducunt.
3. * Lass, Fr. Adelphi, L. R. T. Comes, de: Collationem
juris Criminalis XXX. Programma, quo ordinarius
senior ceterisque assessores fac. jur. solemniter
doctoralia Fr. Adelphi, Comitis de Lass... bes-
tantur.
4. * Sylverstein et Pilnickas, Adelphi Ferdinandi,
l. b. de: (Paracensis ad studiosos: Studii Lettera-
rum cum assiduitate tractanda esse). Program-
ma, quo huius facult. senior et ass. memoriam
anniversariam Adelphi Ferdinandi l. b. de Sylver-
stein et Pilnickas inducunt.

1787.

5. Maucerus, Nurembergensis: Commentationes ad XII
priora capitula lit. de r. f.
6. Priemerus, Christ. Gottlob: De hierarchia concurren-
tium in imperio Romano. Germanico reformanda-
13.
7. Priemerus, Christ. Gottlob: De veneta navigatione
in ripis fluminum navigatorum Trippel
sive Truedel vulgo appellata.
14.
8. Falke, Cornel. Theophilus: De cessione hypothecae
fundalis absque domini directi concursu jure
Saxoniae invalida.
9. Erhardus, Christianus Daniel: De sponsaribus
juris gentium. Prolesio, orationis auspicali
praemissa.
15.
10. Hommel, Rudolphus: An de pueris Romanorum
Criminalibus jure Justiniano obditi philosophice
statuendum sit?
16.
11. Keesius, Jacobus Fridericus: De tutela Illustri

1787,

12. Kinds, Fr. Adam Theophilus: Num in successione in feudum commune coinheriti impesso. res simultanee investitis potiores sint?
13. Kinds, Fr. Adam Theophilus: De originibus leude. rationis ac specialium oblationum Saxonicarum.
14. Paethmannus, Fr. Lud. Em. fac. jur. procurator. cellarius: (De mortis causa donatione abente licet et ignorante donatario facte, ~~et~~ jure valida). Programma, quo sollemnia inauguralia Fr. Aug. Augusti Beckii indicit.
15. Paethmannus, Fr. Lud. Em. fac. jur. procurator. cellarius: (De praeis exemplaribus). Programma, quo sollemnia inauguralia Fr. Fr. Theodori Rullii indicit.
16. Paethmannus, Fr. Lud. Em. fac. jur. procurator. cellarius: (De delatoribus praeiis hanc excutendis). Programma, quo sollemnia inauguralia Fr. Fr. Traugott Herckii indicit.

1787.

17. Ran, Christianus, fac. jur. pro cancellario :
(Ordo equester apud Romanos, quo tempore ortu
est ejusmodi, qui interjectus quasi et medius
inter senatum et plebem esset?) Programmata,
quo solemnitas inauguralia Curiae Friderici Carol
inducta.
18. Ran, Christianus : De appropriatione feudorum
sine consensu successoris in dominium directa
nonnunquam invalida.
19. Richterius, Christ. Gell : Specimen animadversio-
num de scriptoribus juris Aethi ad Jo. Albert.
Fabricii Bibliothecam Graecam.
20. Raeriz, Anton Gellat : De jure angli legatarum
secundum jus gentium absolutam dubio.
21. Rolle, Iohannes Fridericus Theodorus : De rescriptis
mandatisve ab imperatore sine statum impe-
rii consensu ad ju. Resium Camerale datis vi
et officia desinitis.

1787.

22. Rolfe, Iohannes Fridericus Theodorus: De auctoritatibus magistratuum Romanorum.
23. Winckler, Carolus Godefridus: (De officio iudicis deprehensionis) Programm, quo solenniter doctoralia Curiae Theophaetice Dabbe indicit.
24. Winckler, Carol. Godefridus, de: De fidei in pecunia constituti pecuniae et quanti feudalis in creditorum ampliato habenda ratione secundum jus Electorale Saxonicum.

21.

[Faint, illegible handwriting, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

MEMORIAM
ACKNOWLEDGMENT

1790

1787 N.

ORDINARIVS
SENIOR CETERIQVE ASSESSORES
FACVLTATIS IVRIDICAE LIPSIENSIS

MEMORIAM
ACKERMANNIANAM

DIE XIV. FEBR. A. CIOCCCLXXXVII.

H O R A I X

I N A V D I T O R I O S V O

R E C O L E N D A M

I N D I C V N T .

I N E S T
E X A D V E R S A R I I S I V R I S I V D I C I A R I I

A D N O T A T I O X .

ORDINARIUS
SENIOR CETERIQUE ASSessorES
FACULTATIS IURIDICAE HESSENSIS

MEMORIAM
A CHERMANNIAM

DE XIV. FEBR. A. 1788

HORATIO
IN AUDITORIO SVO

RECOLENDI

INDICAT

INSTE
EX ADRESSA IURIS INDICAT
ADNOTATIO X

EX ADVERSARIIS
IVRIS IVDICIARII

ADNOTATIO X.

De actore per reprobationem probante.

Actor per reprobationem eius, unde petitur, tunc probare dicendus est, quando in hac praeter intentionem reprobantis talia inveniuntur a iudice, quae ad confirmandum ipsum libellum faciunt. Sunt autem duo, quae quotidie in sententias vel ferentium vel acceptantium ore versantur, quae si recte consideraueris, secum pugnare videntur. *Alterum* est tritum illud de probationis fatali termino, quem actori impositum recte dicunt sanctissimum esse, et a momento in momentum currere, ita coangustatum et limitibus circumseptum, ut probanti temporis fines egredi non liceat, nec villo modo audiatur, qui vel teste uti velit intra legitimos dies non nominato, vel documentum allegare, intra eosdem temporis cancellos non inductum, *O. P. S. t. XX. §. 4. CARPZ. C. 16. P. 1. def. 4. et 8.* *Alterum*, quando, qui sententias definitivas faciunt, incompletam probationem ex reprobatione supplent, et quae in hac pro actore verisimilia inveniunt, ea nihilominus cum probandi mediis ab ipso actore adhibitis connumerant, atque ex probatione ac reprobatione vnam aliquam probationem efficiunt. Id quomodo secum cohaereat, et quomodo defendi possit, actorem solo ac proprio probationis termino includere, et tamen eidem permittere, testibus vel instrumentis alienis, a se ad probandum intra tempus legitimum non adhibitis uti, profecto difficile est intelligere. Potius, si iuris vel civilis vel canonici praecepta intuemur, omnis legalis

legalis et ordinaria probatio vel reprobatio sua quaelibet natura constare et neutra auxilium ab altera petere deberet. Et probanti et reprobanti suum est proprium ac singulare spatium; clausis his diebus vtrique praecclusa sit omnis probandi aut reprobandi facultas, neque post haec iure stricto vlli parti licere poterit, alios testes, aliaque instrumenta non a se, sed ab aduersario allata in subsidium vocare. Inprimis in eius, qui petit, officio est, de probatione eius sollicitum esse, quod in iudicium deducit, quippe cui ANTONINVM PIVM occinere legimus: *ipse dispice, quemadmodum pecuniam, quam te deposuisse dicis, debere tibi probes. l. 1. C. de Edend. nec non: qui accusare volunt, probationes habere debent, cum neque iuris neque aequitatis ratio permittat, ut alienorum instrumentorum inspiciendorum potestas fiat, L. 4. eod.* Scio quidem, hoc ita defendi, vt singula media probandi aut reprobandi vtrunque communia esse dicantur, adeoque inprimis reprobationis testes ac instrumenta itidem actori in probatione adminiculo prodesse posse. Sed idem etiam scio, hoc de mediocum probatoriorum vel reprobatoriorum inter se communione figmentum omni fundamento destitui, nec eius aliquod praesidium in legibus inveniri. Quid? quod neque in Ictorum libris de hac testium communione, ne dicam multa, vix paucissima inveniuntur. Est itaque sola vsus forensis tyrannis, qua hac in causa regimur, cuius severo imperio quis audeat se subtrahere? Assumamus itaque et nos, vtrumque litigatorem posse in probatione sua vel reprobatione auxilium ab altera parte petere, sed in quantum cuique liceat, videamus. Qua in causa positus quibusdam regulis ita versabimur, ne omnis antiquae probationis forma supprimatur. Respiciamus vero in primis ad actorem, qui per rei reprobationem probare cupit, quo intra iustos limites reuocato, dicta facillime quoque ad ipsum reum, qui exceptiones probando vulgo actor fieri perhibetur,

V

tur, accommodari poterunt. Sit igitur, in qua plurima pars nostrae commentationis versabitur, haec

PRIMA REGVLA:

Actor per reprobationem non nisi in tantum probat, in quantum re probantis media ipsi communia facta sunt.

Etenim haec communio sine dubio facit, vt, si quid sit in iis ad probationem vtile et efficax, id omnino actori auxilium probationis esse possit atque debeat, l. 7. C. de edendo. Videamus igitur, primum, quibusnam in reprobandi subsidiis ea versetur? et deinde, in qua litis parte initium capiat? Intercedit autem ea communio *testibus, documentis, iuramenti delationi, inspectioni oculari, denique peritorum aestimationi, ac calculatorum rationibus subducendis.* Reliqua enim probationum genera, quae recenseri solent, vt aduersarii confessionem, praesumptionem, ac famam, KNORR *Anleit. z. gerichtl. Proc. L. I. c. 10.* SEYFARTH *teutsch. Reichs-Proc. c. 17. et 18.* ESTOR *Anf. gr. d. gem. u. Reichs-Proc. tit. 69. sq.* CLAPROTH *Einleit. z. bürgerl. Proc. T. I. sect. 2. c. 18. et 19.* I. A. HOFFMANN *teutsch. R. Prax. P. I. c. 19. 20. 31. 32.* huc non pertinere, vnusquisque videt. Quodsi autem, quando haec communio incipiat? quaerimus, cum singula reprobationis media, quibus reus vtitur, ipsi plerumque propria et in eius dominio sint, saltem hic solus sit, qui ea sibi ad vtendum elegerit, facile intelligitur, si aduersam partem in eorum communionem recipere aut velit, aut velle fingatur, primo aliquod factum eius ipsius necesse esse, quo haec participationis permisso fieri praesumatur. Deinde, quoniam iura haud patiuntur, vt quis alterum inuitum in communionem trahat, accedere etiam debere aliquod factum reproducti (vtamur hac barbara voce ob melioris inoim) ex quo non minus colligi possit, illam communionem ipsi non displicere. Applicemus hoc ad media reprobandi ipsa. Et primo, quod ad *testes* attinet, melius facere non

posse videtur, quam si horum communionis initium in solenni illa productione ponimus, qua reprobans animum suum constantem ac permanentem de utendo his intra fatale denominatis testibus declarat, eosque realiter ita producit, ut, vel praesente altera parte vel saltem citata, futuri testimonii dicendi causa iurent. Id maximopere confirmatur lege iudiciaria nostra veteri, *t. XX. §. 5. verb. ebenmäßig etc.* ubi legislator testes non praesentes, nec realiter, sed forte abfentes productos, nec iuramento adhuc obligatos reuocari posse sancit. Eandem sententiam tenet BERLICHIVS *l. 1. concl. 38. no. 49. sq.* eamque rebus iudicatis confirmat, atque eodem modo intelligendus est F. A. HOMMELIVS *l. c. §. 87. cf. HEIGIVS P. II. qu. 4. nec non HELFELD Iurispr. for. §. 1182.* Nam testes aliaque media probandi reuocari amplius non posse, et ipsa communia facta esse alteri parti, correlata sunt. Ille igitur reproducti consensus in iuramentum a testibus praestandum, vel a praesente datus, vel ab absente, citato tamen, praesumptus, pro illo facto habendus est, quod communionem inducit, nec opus videtur ad hanc rem interrogatoriorum exhibitione, quamuis nec his peculiaris ad testes pro communibus habendos vis deneganda, quorum id vnicum consilium est, ut testes simul pro aduersario respondeant. Inde non dubitamus, quoad extraneos, non realiter productos, initium communionis in traditione interrogatoriorum coram iudice litis, aut iis ob contumaciam neglectis, a lapsu temporis ei destinato computare. His non obstat, quod est apud BERLICHIVM *d. l. no. 47.* et in foro etiam receptum: probantem vel reprobantem non posse directorium elapso fatali mutare, unde videri posset, eos per ipsam in directorio factam denominationem communes fieri. At aliud est, testem nouum post fatale nominare loco prioris, vel articulis, super quibus antea audiendi erant,

erant, alios substituere, et sic directorium mutare, aliud: testibus nondum realiter productis renunciare, quod omnino licere, ex illa lege vi contrariorum colligendum est. Profecto, cui liberum erat, totam probationem vel reprobationem et omnem testium denominationem omittere, ei sine dubio etiam licebit, denominatos, nondum productos reuocare.

Hic vero haud leuis se offert quaestio, quando, qui petit, exceptiones aduersus eius, vnde petitur, testes opponat, quod sit aut ab initio in termino productionis, vel ante eum, aut denique in positionibus, quibus de probatione peracta vel non peracta controuertitur, *im Hauptverfahren*, vtrum igitur et tunc idem actor eorundem testium reprobatorum sibi fauorabiles responsiones ad probationem propriam accommodare possit? Res est fere inextricabilis, si cogitemus, posse hic actori fere idem occinere, quod antea aduersus reum proferebamus, scilicet: neque actorem posse testi cuidam probabilitatem pro se adscribere, cuius fidem pro aduersario omni modo labefactare conetur, cum idem testis non possit simul esse fide dignus et non dignus. At vincit propositio affirmatiua negatiua, et superior euadit supra posita regula: reprobantem, qui fidem testium suorum elegit, iisdem fidem habere etiam debere, quando aduersus se respondeant, quemadmodum vix e contrario dubium esse possit, v. c. actione mutui cum pacto de vsuris in litem deducta, reum haud aliter quam sine vsuris condemnatum iri, si actoris testes mutuum quidem affirmant, sed pactum adiectum negent. Interea ex hoc causarum patroni cautelam discant, ne testium aduersantium fidem vltra modum concutiant et deprimant.

Perueniamus ad *documenta* seu instrumenta, quae a reprobante adhibita, actor ex duplici causa ad probationem sibi

fibi impostam accommodare poterit. Primo ob regulam iuris: Qui aliquod documentum pro se alleget, eum idem etiam aduersus se non posse non agnoscere, deinde vero ob eandem, quam supra de testibus asseruimus, etiam instrumentorum cum actore intercedentem communionem. Allegata regula nata videtur ex eo, quod PAVLVS l. 39. de oper. libert. et l. 16. D. de administr. iur. dicit, neminem posse receptam a se obligationem aut contractum pro parte agnoscere, pro parte autem reprobare, ac forte etiam ex Imperatorum DIOCLETIANI ET MAXIMIANI sententia, l. 9. C. de liberali causa, in libertatis fauorem pronunciata: si quis in iisdem precibus ad principem datis aliquem ex ancilla natum dixerit, atque in iisdem eum nomine, quo liberi compellantur, appellauerit, eum pro seruo non esse habendum. Ex his igitur Icti haud improbabiler hanc vniuersam regulam effinxerunt: qui instrumentum aliquod producat, eum censi omnia in eo contenta pro veris habere, atque tantam iis fidem in fauorem aduersae partis, quantam in fidem producentis tribuere, BERLICH. P. I. concl. 43. no. 20. sq. COLER de proc. exec. P. III. c. 8. no. 62. MOLLER. semestr. l. 1. c. 22. CARPZ. P. I. c. 17. def. 7. HORN Cl. 1. resp. 23. no. 6. multique alii. Hinc nata aduocatorum cautela, protestari, se documento vti velle solummodo, quatenus profit clienti suo, non quatenus obsit; quae an vim habeat, discrepant BERLICHIVS ET CARPZOVIUS locis adductis. Huic affirmanti assentitur MENCKEN. Proc. disp. 14. §. 3. NOS BERLICHIO neganti cum I. H. BOEHMERO de collisione documentorum c. 3. §. 8. Melior est cautela reprobantis, documentum non nisi pro parte sibi vtili inducere, quod in primis hodie liberum est, O. P. R. S. ad Tit. XXIV. §. 2. Quod si igitur reprobans hanc cautelam adhibuerit, actor nullam ex reprobatorialibus instrumentis opem habebit, sin minus, contrarium sibi ipsi imputet.

At

At quamvis non adhibita, nihilominus semper praesupponendum, eiusmodi documenta reprobatoria esse *communia* facta actori, scilicet non eo sensu, quo circa obligationem ad edendum quaeritur, documenta communiane sint, an minus, verum ea significatione, qua in superioribus testes quoque productos communes fieri diximus. Sic igitur probaturum nihil iuvat, esse quoddam sibi proficui in reprobantis documentis, nisi haec communia utrique facta sint. Quod si vero, quando ista communio et qua in parte litigii incipiat, quaerimus, discrimen faciendum inter ea, quae ipse probans vel reprobans possidet, et quorum adeo copias articulis addere obligatus est, et reliqua, quorum editionem vel ab aduersario vel a tertio petit. Et illa quidem per hanc ipsam inductionem et copiarum adiectionem, aut si mauis per earum a iudice factam aduersae parti transmissionem contrahitur. Nam quicquid in iure praecipitur, ita praeceptum esse intelligitur, ut effectum habeat, qui hic in eo positus est, ut aduersarius sciat, his documentis aduersus se usum iri. De hac igitur re nulla dubitatio superesse potest, si legas sanctionem legis iudiciariae Saxonicae ex repetita praelectione ad tit. XXIV. §. 2. qua, postquam de memoratis copiis vel per integrum vel pro parte addendis dictum, additur: *wenn solches einmal geschehen, soll ihm, selbige wider des andern theils willen zu wider-rufen oder fallen zu lassen, nicht frey stehen*, quod idem est, ac si legislator dixisset: eiusmodi documenta ab hoc tempore utrique parti communia sunt. Eodem modo GRIEBNERVS ad h. l. interpretari videtur, etsi verbis ceteroquin valde obsecutis et repugnantibus. Neque ista sanctio quemquam mirari debet. Habes enim per eam, quam diximus, transmissionem copiarum, a iudice aduersae parti factam, et ab hac receptam, si nil contra dicatur, praesumptum illum consensum,

quem in omni eiusmodi communiōe desiderari saepe commemorauimus.

Quod vero ad ea documenta attinet, quorum copiae, cum originalia ab ipso inducente haud possideantur, inducuntur, eorum communiō nobis effici videtur per productionem iuncta recognitione, qua posteriori omnino opus est, et sic F. A. HOMMELIVS, qui loco supra allegato productionem tantummodo nominat, intelligendus videtur. Namque vti supra vidimus, solam testium productionem non sufficere, sed praesentiam et consensum aduersae partis in iuramentum testimoniale aduersus se praestandum desiderari, sic neque satis esse arbitramur, instrumenta, id quod plerumque fit, absente altera parte et in termino nondum comparente clanculum produci, sed ad communiōem inducendam insuper necessarium putamus, vt aduersarius documenta, quorum nullae adhuc cum ipso copiae communicatae sunt, nunc primum *αὐτόγιστα* videat, atque intueatur, certus et declarans, esse ipsa eiusmodi, qualia producens antea inducendo nominauerat, hoc est recognoscens.

De reliquo fere eadem, qua supra in causa testium, difficultate, ad singula instrumenta pertinente, premimur, eaque duplici. Etenim fac, productum vel reproductum recognitionem detrectare, aut quoniam exceptiones opponendo vim probandi deesse dicat, non oblata tamen iurata diffessione, aut quoniam publica sint, nec recognitione indigeant? Sed salua res est. Nam documentum pro publico declarare, quia vi probandi contra declarantem haud destituatur, hoc loco eandem potestatem habere debet, quam recognitio ipsa. Quoad reliqua vero priuata, eorum recognitio, nunc iniuste denegata, mox per sententiam facta fuisse fingetur, id est, pro

111

recognitis habebuntur; quod ad terminum productionis, quo recognosci debebant, retrahendum.

Medium probandi, quod *iuramenti delatione* continetur, sine dubio sola acceptatione, vel relatione commune fit, quippe cuius delationis, vsque dum vnum ex hoc fiat, libera est reuocatio, *O. P. S. t. XVIII. §. 2. et t. XIX. §. 1. F. A. HOMMEL l. c. p. 122.* Et quis nescit vniuersam Ictorum opinionem, vbique receptam, aliquam transactionem intercedere inter eum, qui iusiurandum deferat, et illum, cui deferatur, *l. 2. D. de iureiur. KNORR Anleit. z. Proc. c. 12. §. 9. F. A. HOMMEL l. c. §. 69. ESTOR gen. u. R. Proc. §. 461. SEYFERT teutsch. R. Proc. c. 15. §. 3. MENCK. ad proc. ad t. 18. §. 5. I. A. HOFFMANN in d. teutsch. R. Prax. c. 23. §. 645.* Quoad exonerationem conscientiae, quippe cui, donec articuli offerantur, semper renunciari potest, praeculso tamen regressu ad iurandum, *O. P. R. ad t. XIX. §. 1. idem obseruandum videtur, quod in superioribus de testibus et instrumentis diximus.* Quis vero etiam dubitet, eiusmodi reprobandi subsidium iure meritoque commune vocari, per quod inter vtrumque conuenerit, aliquam reprobationis partem decifum iri?

De *inspectione oculari*, nec non *peritorum taxatione et calculorum rationibus* haud multa attinet dicere, quas singulas in vtriusque litigatoris societatem tum peruenire censemus, non, quando petuntur, sed quando fiunt, ac suspiciuntur, altera parte vel praesente, vel absente, modo adcitata. Eo ipso enim vterque vel diserte vel non contradicendo in eo conspirat, vt earum aliqua vis sit in futura definitiua. His igitur, quae hactenus dicta sunt, simul sumtis efficitur, si probans actor vel aliquem testem vel documentum, a reo quidem inductum, sed tempestiue reuocatum, vel eiusmodi medium reprobandi in probationis auxilium vocare velit,

B 2

cuius

cuius non sit aliqua communio inter partes, eum minime audiendum esse.

SECUNDA REGVLA:

Actor per reprobationem ut plurimum non probat nisi in supplementum.

Hoc tum ex iis, quae haecenus in vniuersum dicta sunt, tum ex eo, quod statim ab initio de angusta et stricta termini probatorii natura diximus, colligi posse putamus. Satis, ut supra vidimus, a iuris praeceptis aberratur, si actori permittas, instituta quidem intra praescriptos fines probatione, sed non perfecta ad reprobationem confugere, et quod in hac forte fortuna pro actore militare inuenitur, illuc transferre, atque cum iis, quae in probatione haud plene demonstrata sunt, coniungere, ut ex utroque vna vel plena, vel minus plena conficiatur. Num igitur adhuc audeamus statuere, etiam tum, quando actoris probatio vacua est omni demonstratione, si neque testes eius nec documenta quicquam proficui pro ipso habent, ei licere, omnem suam probationem ac totam solum et vnice per reprobationem absoluere? Quomodo hoc cum fauore rei in omni lite, quem iura tam alte clamitant, conferri possit, ego profecto ignoro. Ipsi actori iniuncta erat probatio, non reo, ac aliud est, eam supplere, aliud, eam a reo ipso ac solo actoris loco suscipere; aliud iniunctae probationi non satisfacere, aliud nihil omnino probare; quod posterius quando fit, inter omnes constat, reum nullo modo condemnari posse, SEYFERT *l. c. c. 20. §. 13. MYNSING. cent. 6. obs. 76.* Supponamus, Caium actionem confessoriam de seruitute pascendi instituisse aduersus Sempronium; nominat duos testes, qui sciant, se per tempus praescriptum in ea possessione fuisse; at hi interrogati negant vllam scientiam, atque se nunquam aliquid vidisse vel audiuisse de isto pastu dicunt, nullo etiam alio medio probandi

bandi adhibito. At vero reus Sempronius fundum suum nunquam hoc onere grauatum fuisse reprobare tentans, producit testes, qui loco expectatae pro reo depositionis omnia alia dicunt, atque se praescripto tempore vidisse Caii boues in Sempronii agro pasci contendunt. Num propterea Caium id, quod ipsi, non Sempronio, probare iniunctum erat, probasse dixeris? Dubito, an haec testium reprobatorialium depositio ipsi plus commodi, quam expensarum compensationem sit allatura. Attamen vna species adeste videtur, qua forte nihil omnino probans actor, etiam per solam reprobationem victoriam litis reportare posset, nempe in iuramenti delatione. Cum enim aliquando, quamuis contra regulas ac contra formam litis, fieri possit, vt reus actori super articulis reprobatorialibus, actioni et probationi e diametro contrariis iusiurandum deferat, ille vero acceptet, et adeo per hoc ipsum iuramentum mox praestitum actionis contenta confirmet, si v. g. Meuius Titium de fundo sibi vendito petat, ac illo nihil probante, hic in reprobatione: fundum non esse venditum, iusiurandum deferat, ille vero acceptet, et contrarium iuret, tunc non dubitamus, reum ob vim transactionis iuramenti delationi et acceptationi inhaerentis condemnandum esse; quod tamen nonnisi eius et aduocati malo consilio tribuendum.

TERTIA REGVLA:

In dubio magis contra probationem ex reprobatione supplendam, quam pro ea pronuntiandum.

Est enim, vt iterum ad prius dicta prouocare liceat, illud ex reprobatione supplementum quicquam singulare, quod a iuris ordine abhorret. Ea autem, quae per modum exceptionis a regula declinant, magis restringenda sunt, quam extendenda; nec ad exemplum trahenda, l. 27. C. de testam. F. A. HOMMEL l. c. §. 19. p. 23. et §. 137. p. 223. C. F. HOMMEL Rhapf. öbf: 399.

QUARTA REGVLA:

Actor non probat per reprobationem, si probationem deseruerit.
 De hoc forte a nemine ambigetur. Quodsi enim certum est, actore non probante reum absoluendum esse, l. 4. C. de edendo, si porro aequae indubitatum est, probationis terminum sine ulla haesitatione ruere, et ita continuo labi, ut in ipso eius exeuntis momento actor ipso iure probatione destituatur, ita ut nec contumaciam eius accusare opus sit, verum cum exitu fatalis omnem probationis iacturam necessario nexu esse coniunctam, quis adeo vecors sit, actori nouae probationis per fugium ad eius vnde petitur reprobationem permittere? Aut potius quis reus tam stupidus, ut adhuc tum reprobationem suscipiat? Nisi forte probationis intempestiua exhibitio peracta demum reprobatione sentiat. Sequatur denique

QVINTA REGVLA:

Actor non probat per reprobationem, si probationi renunciauerit.
 Quam nominasse sufficit, ad omnium assensum consequendum; qui tamdiu permanebit, quamdiu leges haec duo habent: Cuilibet renunciare licet iuri suo, c. 23. X. de regular. atque: Renuncians semel iuri suo vel beneficio, redire ad illud nequit, c. 16. X. de elect. et elect. pot. Qui igitur probationi ipsi impositae renunciat, non solum a probatione simpliciter, verum etiam ab omni probandi subsidio se abdicare videtur.

Finiamus has regulas, ut aliam tueri possimus, nostro Collegio sanctam, laudandorum scilicet eorum, qui liberalitate sua iuris studiosos adiuuant. Inter eos fuit SIEGFRIDVS ACKERMANNVS, mercator quondam in hac vrbe non incelebris, in
 cuius

cuius memoriam proximo die xiv. Februarii orationem habebit Vir humanissimus, IOH. GEORGIUS WILHELMVS WILCKE, Lipsiensis, DAVIDIS GODOFREDI AEGIDII, Affectoris olim nostri, filius, qui nunc isto stipendio fruitur, simul dicturus *de historiae lectione a iuris studioso utiliter instituenda.* Ad hunc oratorem vt tum RECTOR ACADEMIAE MAGNIFICVS, ILLUSTRISSIMI COMITES AC VTRIVSQVE REIPUBLICAE PATRES CONSCRIPTI, tum ACADEMIAE CIVES GENEROSISSIMI ET NOBILISSIMI frequenter conueniant, omni qua par est, obseruantia rogamus. Scrib. Domin. Sexages. anno c1910cclxxxvii.

EX OFFICINA SAALBACHIA

certis membris proprio die xiv. Septemb. sessionem habenda. Ut
humillime IOH. GEORGIVS WILHELMVS WIL-
HELMVS, DAVIDIS GOETTLICHII FISCALIS. A
ludici ordinem, quod per hunc diei libere possit, hinc
distans et notoria Actus et hinc libere aliam libere.
Ad hanc causam et non notoria Actus hinc maxime.
REVERENDISSIMO COMITIBUS AC ALTISSIMIS PRINCIPIBUS
SARAE CONSTITUTIS, IUDICIBUS SACRAMENTIS ET
IT NOTISSIMO LEGUM CONDICIONE, cum per hunc, quod
ante rogatus, Scrib. D. Am. S. S. S. S. S. S. S. S.

ET OFFICINA SACRARUM

ULB Halle

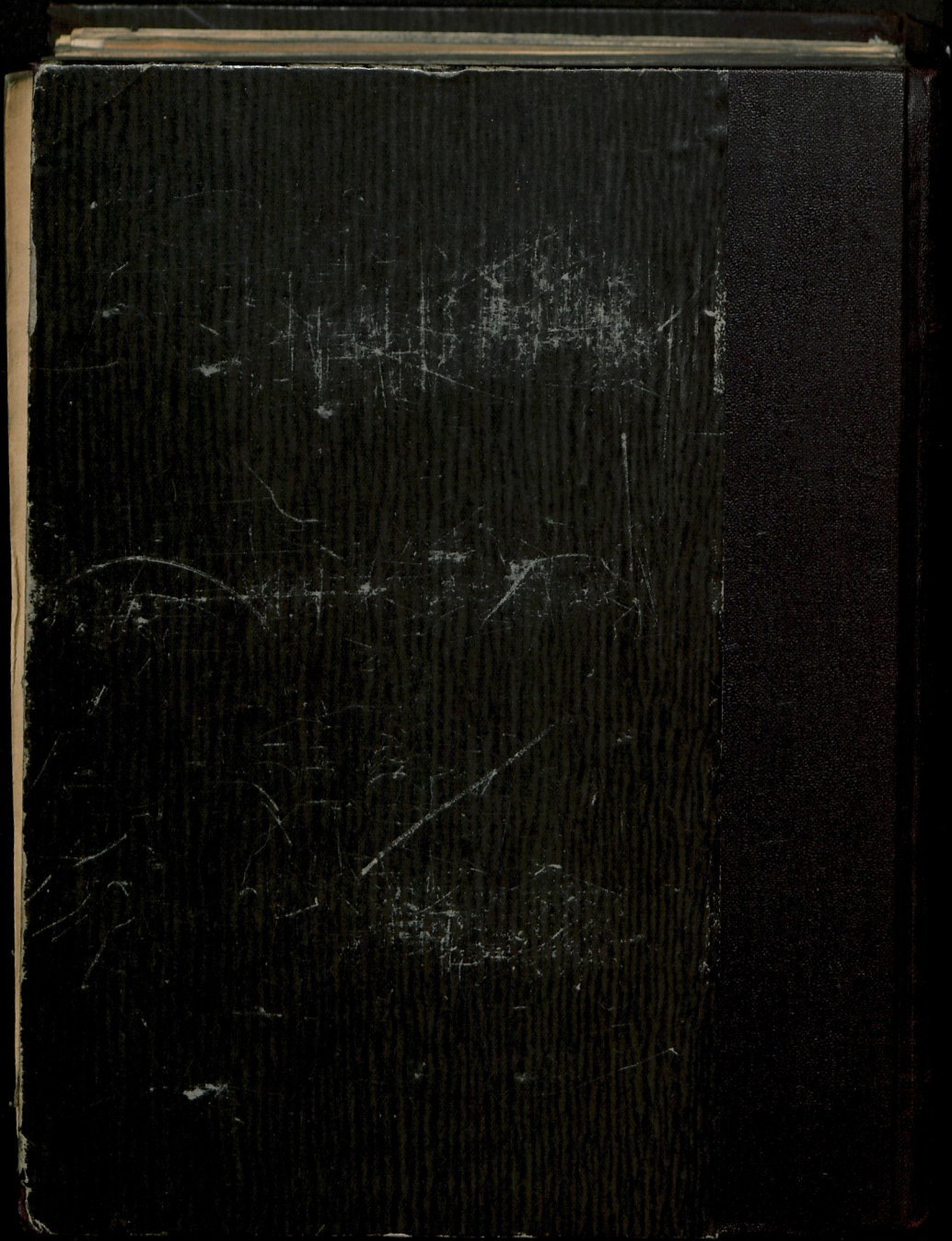
3

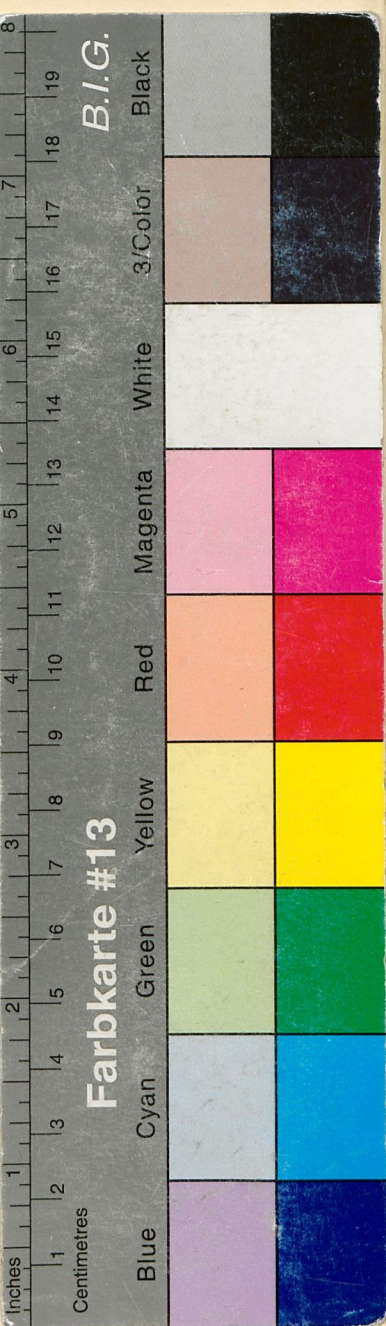
003 335 402

Gb.

17908

1787 N.

ORDINARIVS
SENIOR CETERIQUE ASSESSORES
FACVLTATIS IVRIDICAE LIPSIENSIS

MEMORIAM
ACKERMANNIANAM

DIE XIV. FEBR. A. CIOIDCCLXXXVII.

H O R A I X.

I N A V D I T O R I O S V O

R E C O L E N D A M

I N D I C V N T.

I N E S T
E X A D V E R S A R I I S I V R I S I V D I C I A R I I

A D N O T A T I O X.